

ÅBENT SAMRÅD I SOCIALUDVALGET DEN 9. JANUAR 2009

(ordret afskrift med forbehold for fejl og udeladelser).

ÅBENT SAMRÅD I SOCIALUDVALGET
Vedr. Samrådsspørgsmål A-D.
Lok. 2-080, onsdag den 9. januar 2008, kl. 13.00-14.00.

Christian H. Hansen (formand for Socialudvalget):

Så vil jeg byde velkommen til ministeren og stab til det her åbne samråd. Der er to samrådsspørgere. Jeg skal også sige, at grunden til, at samrådet jo er rykket hertil, er, at ministeren skal i salen inden så længe, så vi går hurtigt i gang. Jeg vil bede de to spillere om at begrunde deres samrådsspørgsmål. Først er det Anne Baastrup, værsgo.

Anne Baastrup (SF):

Vi kender jo alle den partipolitiske baggrund for, at vi lavede VISO. Der var nogle af os, der var rigtig, rigtig sure over, at amterne mistede specialrådgivningen og mistede den kompetence, og vi var rigtig sure over, at man ikke fulgte strukturreformens forslag. Men nu står vi altså i en situation, hvor vi *har* VISO, og hvor vi *har* behov for den specialrådgivning til mennesker med handicap, og vi står så også i den situation, at VISO ikke er blevet brugt. Og jeg skal indrømme, at jeg sad der en sommer og læste et dameblad, og til min store overraskelse, da jeg skulle finde ud af, hvad det var for en creme, jeg skulle købe, så stod der for neden: Til dig, der har særlige, specielle behov. Det synes jeg var en lidt underlig måde at lave reklame for VISO. Men lad det så være.

Men vi står i en situation, hvor 145 mio. kr. skal bruges til de mennesker, der har behov for det. Det er meget svært, når man som borger har brug for en rådgivning, at man så skal fortælle, at man selv er meget kompliceret. Derfor ville det måske være en idé, hvis man åbnede op for, at det ikke skulle være den der sådan helt særlige, specielle, komplicerede rådgivning, der skulle være nødvendig. Det ville også være en idé, hvis man i langt højere grad var åben over for, at borgerne kunne rette henvendelse til VISO og at man ikke altid skulle igennem det der kæmpe visitationsapparat, som det jo rent faktisk er, før kommunen finder ud af, om man er tilstrækkelig kompliceret.

Så jeg så meget gerne, at vi kom frem til en situation, hvor vi kunne støtte velfærdsministeren i, at ministeren ikke blev presset til, at man skulle til at betale for hver gang, man skulle have rådgivning, at den enkelte kommune ikke skulle betale for at få en udredning, men at det var et tilbud, der lå, og at kommunerne i langt højere grad kunne bruge det. For min frygt er, at kommunerne, hvis de skal til at betale for den her udredning, ikke vil bruge den, og min frygt er også, at vi simpelt hen mister de faglige miljøer – at fagligheden forvitrer – og så er der en masse borgere, som i hvert fald får en noget dårligere velfærd end før kommunalreformen.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Tak til Anne Baastrup. Så skal vi høre, om René Skau Björnsson har læst nogle ugeblade i løbet af sommeren. Værsgo.

René Skau Björnsson (S):

Det har jeg – mange, og jeg kan helt tilslutte mig Anne Baastrups bemærkninger i forhold til dem.

Jeg deler også Anne Baastrups skepsis over for det system, der nu er opbygget, og sådan, som vi ser, at det fungerer lige nu. Derfor håber jeg også, at ministeren er enig i, at et eller andet skal der gøres, fordi situationen, som den kører lige nu, som den er lige nu, er uholdbar. Jeg møder ikke mange eller nogen, der er tilfredse med den behandling, de har fået i den nye ordning. Jeg synes også, fremmødet her i dag jo taler sit tydelige sprog om, at der er nogle, der er meget bekymrede

(ordret afskrift med forbehold for fejl og udeladelser).

for, hvad det er, der sker på VISO-området. Borgerne, det er min oplevelse, borgerne har mistet tilliden til det system, der er lige nu. Så derfor fristes jeg selvfølgelig til at spørge: Hvordan synes du selv, det går, minister?

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Tak til Rene Skau Björnsson. Så giver jeg ordet til ministeren til besvarelse af de fire samrådsspørgsmål, værsgo.

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Ja tak. Så vil jeg skynde mig at svare med det samme. Jeg synes ikke, det går særlig godt, og det går slet ikke lige så godt, som det skal. Jeg vil også gerne sige med det samme, at jeg mener, de problemer stikker dybere, og at der er tale om det, man kunne kalde nogle konstruktionsfejl, at det simpelt hen skal gribes an på en anden måde. Og det vender jeg tilbage til. Men det er jo det, der formentlig ligesom er.

Vi er enige i, at specialrådgivning jo er utrolig vigtigt, for selv om vi nu har fået nogle større kommuner, og det meget gerne skulle være ... og de har fået ansvaret for specialrådgivning, og det også meget gerne skulle være sådan, at de i det store og hele kan tage vare på den specialrådgivning, så vil der jo selvfølgelig være en række situationer, hvor man har brug for at søge om hjælp uden for egne rækker. Så hele ideen med specialrådgivning og også at samle den i en slags nationalt tilbud er grundlæggende rigtig.

Og så kan man sige: Men det fungerer ikke godt nok. Og hvorfor gør det så ikke det? Jamen altså, den ene grund er jo, kan man sige, at der selvfølgelig er nogle begyndervanskeligheder, og det handler jo selvfølgelig om, at kommunerne også har stået over for en kæmpeopgave med at skulle få de nye kommuner på plads, og de skulle vænne sig til, at der var noget, der hed VISO, og VISO skulle også vænne sig til sin opgave. Og det går jo, altså, det går jo bedre, end det gjorde i sommer; der er betydelig flere kunder i butikken, både når vi snakker kommuner, og når vi snakker borgere. Så der er de der begyndervanskeligheder, kan man sige, og der bliver også gjort en stor indsats for at informere bedre om VISO osv. osv.

Men de problemer, der er, kan ikke koges ned til det, og det er det, jeg mener med, at der er nogle konstruktionsfejl. Grundlæggende mener jeg, at der er den fejl, at der er en alt for bureaukratisk visitation. Og der er også, synes jeg, et problem i, at rådgivningen af myndigheder og borgere ligger samme sted, altså, fordi det kan være nogle forskellige behov. Det, kan man sige, er helt grundlæggende nogle af de grundlæggende problemer, jeg mener der er brug for at se på.

Her og nu kan man godt gøre noget uden at begynde at lave det hele om, og det er, at man kan tydeliggøre, at alle kan henvende sig til VISO, og at det også skal være sådan – og det kan man så sige er en præcisering – at alle de borgere, der henvender sig, skal have en samtale, også med en, der har en ekspertviden. Man kan kalde det, at netværket bliver inddraget i visitationen, altså sådan at man ligesom får en eller anden samtale med en, der kan sige noget om: Hvor er du henne, og kan vi sende dig videre i systemet, hvor kan vi sende dig hen? Og man kan være lidt mere rummelig i forhold til kommunerne og også igen præcisere, altså ikke, hvor snævre rammerne er, men hvor vide rammerne er inden for det eksisterende system. Det er ligesom noget, man kan få tilkendegjort her og nu.

Og på lidt længere sigt, og det vil sige, det er jo noget, vi tager fat på, jeg synes, vi skal tage fat på med det samme, det er det med at sige, jamen det skal simpelt hen bygges op på en anden måde.

Det er jo under alle omstændigheder sådan, at det er en del af loven, at der skal laves en evaluering ved udgangen af år 2008, og det kan man jo lige så godt begynde på med det samme. Det, jeg forestiller mig, er – eller jeg først vil sige, at jeg ikke har nogen fiks og færdig model, men

(ordret afskrift med forbehold for fejl og udeladelser).

jeg prøver at komme med nogle meget tydelige tilkendegivelser af, hvor sporet går, hvad vej vi skal, og det, jeg forestiller mig, er, at jeg så får lavet et oplæg til KL og kommunerne og til brugerorganisationerne, DSI og andre, og så også til VISO's bestyrelse – og det er så lidt de samme, for dem, der sidder i bestyrelsen, er jo både KL og brugerorganisationerne – og så ligesom sige, at det er sammen med dem, at vi skal finde ud af: Jamen hvordan bruger vi denne her unikke mulighed for en specialrådgivning på en mere optimal måde?

Det ene hovedspor er som sagt det her med: Jamen hvorfor skal man egentlig have den der meget bureaukratiske visitation? Årsagen var vel i sin tid, at man sagde, at man overhovedet ikke kunne overskue, hvor mange der kom, og måske også en bekymring for, at det var et signal om, at specialrådgivning skulle væk fra kommunerne. Men det har jeg ikke hørt nogen, der ikke siger, at: Jamen det er en kommunal opgave, og det er også en fordel for borgerne, at det er kommunernes ansvar. Men igen ved vi selvfølgelig godt alle sammen, at selv om man har sådan et ansvar, så kan man godt have brug for at spørge nogen til råds. Så kan man sige, at jamen den vigtigste indikator for, at man har brug for en rådgivning, er jo, at man selv føler det. Hvis man sidder og er usikker på, hvordan man skal gribe en sag an eller hjælpe en borger, så er det da rimeligt, at man har et sted, hvor man kan henvende sig, hvis man føler sig usikker. Så det er ligesom det ene spor, jeg forestiller mig man kunne forfølge i forhold til en diskussion af, hvordan man griber det her an.

Det andet er så det, hvor borgerne egentlig skal henvende sig for at få den bedst mulige rådgivning, hvor jeg synes, at VISO står lidt i en mærkelig dobbeltrolle, at de både har kommunerne, altså myndighederne, og borgerne som kunder i butikken. Igen kan man sige, at det er for at angive sporet, og så kan man så diskutere med de berørte parter – borgerne, deres organisationer og KL.

Så kan man sige, at derudover er der også brug for at se på hele videnfunktionen, hvor vi jo i dag har sådan et mylder af videncentre, og det er jo også, kan man sige, ud fra den holdning, at vi har brug for nogle steder, hvor man får opsamlet viden og man også hele tiden kan holde øje med, hvor de har fundet nye måder at gøre tingene på, få det samlet sammen, så man har et sted at give det videre. Og den der videnfunktion er jo utrolig vigtig at holde fast i. Hvordan den skal være organiseret, og hvordan de videncentre så kommer ind i billedet, har jeg selvfølgelig ikke noget færdigt bud på. Men det, kan man sige, er ligesom det tredje ben, der er vigtigt.

Endelig vil jeg sige – og det er noget, vi kan gøre allerede her og nu – for at sikre, at ansvaret er forankret i kommunerne, og at de bliver bedre og bedre rustet til det, så kunne kontakten også gå den modsatte vej: At VISO var et slags hjælpeteam, der kunne tage ud til de enkelte kommuner og ligesom bistå dem i at opbygge en viden ude i kommunerne, sådan at de blev bedre rustet, og man kan sige, at gradvis kan der være sager, hvor de så blev mere trygge og fortrolige ved selv at varetage dem.

Så det er sådan, som jeg forestiller mig både her og nu på kort sigt og så på lidt længere sigt, men altså noget, jeg sådan set havde tænkt mig at gå i gang med med det samme og sådan set allerede er i gang med, hvor jeg forestiller mig, at vi kunne få den funktion gjort bedre.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Så siger vi tak til ministeren. Og så går vi i gang med det punkt, det hedder korte og præcise spørgsmål. Værsgo, Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Så vil jeg så kort og præcist spørge: I svaret på spørgsmål nr. 23 skriver I, at I lægger op til nye kontrakter, hvorefter rammebeløbet skal nedsættes og der i stedet erstattes med afregning efter forbrug. Og i den næste sætning snakker du heldigvis om, at de faglige miljøer skal bevares. Altså, jeg blev meget, meget ked af det, da jeg så de her svar, fordi min frygt – det er svar på spørgsmål

(ordret afskrift med forbehold for fejl og udeladelser).

23, som vi fik her forleden dag, hvor du sådan skriver lidt om, hvad det er for nogle initiativer, I er i gang med – og min frygt er, at hvis kommunerne skal til at betale for at få viden, så lader de være, fordi den viden, de får, kommer til at betyde, at så er der nogle tilbud, som bliver for dyre i forhold til det, kommunen vil. Og så kan vi komme ind i en dobbeltkonflikt der. Så det vil jeg godt have, du lige uddyber lidt.

Og det næste er et andet sted på samme side, hvor jeg også blev ked af det, det er, at I har aftalt med de kommunale parter, at de penge, som ikke bliver brugt, skal tilbageføres til kommunerne. Så kunne man jo godt forestille sig, at kommunerne syntes, det var rigtig, rigtig sjovt at få de her 145 mio. kr., så de kunne slippe for at få en viden om, hvad det er, der er det rigtige tilbud, fordi de kan risikere, at det rigtige tilbud bliver for dyrt. Og hele konstruktionen omkring VISO er jo rent faktisk, penge er brugt, 144,7 mio. kr. er ude, så derfor er der ikke noget at tilbageføre, medmindre at I så siger, at nu er der X antal millioner, som ikke skal bruges i det kommende år. Hvad skal de så bruges til? Skal vi så regne med, at de skal tilbage til kommunerne med det samme? For hele det her svar på spørgsmål 23 passer slet ikke til det, du sagde, for jeg synes, du snakkede rigtig, rigtig fint om, hvad det var, du ville.

Så siger du så, at alle skal kunne henvende sig. Betyder det så, at du er indstillet på at kigge på lovgivningen om, at borgere godt kan henvende sig, før de har fået argumenteret igennem, at de er meget specielle? Altså, at man som borger, der selv oplever, at: Jeg har et problem, men jeg tør ikke rigtig gå til kommunen, for jeg ved ikke rigtig, om kommunen så bare tager noget fra mig, jeg i øvrigt i forvejen har. For vi kan jo se, at antallet af henvendelser til deres egne organisationer jo er steget voldsomt, altså mange, mange hundrede ekstra om året pr. organisation, fordi folk er nervøse ved at rette henvendelse til kommunen og få at vide af VISO, at der ikke er noget at hente hos VISO. Så hvordan vil du konstruere det?

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Tak til Anne Baastrup. Så tager vi René Skau Björnsson.

René Skau Björnsson (S):

Jo tak. Jeg er også meget bekymret for hele spørgsmålet omkring specialrådgivning. De meldinger, jeg får, er jo, at lige så langsomt er den ved at forsvinde. Derfor håber jeg også, at ministeren meget hurtigt får sat gang i, at der sker noget, at man får samlet op, sikrer, at alle de gode folk, der sidder rundt omkring med specialviden på handicapområdet, ikke langsomt siver ud af systemet. For det er det, der sker lige nu.

Og min oplevelse er jo også, at mange kommuner fravælger at benytte VISO, for de ved godt, at risikoen jo er, at det er en meget dyr foranstaltning, der kommer ud af det – eller de er i hvert fald bekymrede for det. Og der er ikke nogen incitament til, sådan som det er i dag, at kommunerne skal bruge den specialrådgivning, de kan få i VISO. Det synes jeg også er et stort problem.

Så siger du det her med, at alle skal kunne henvende sig til VISO uden om kommunen, og det synes jeg jo lyder som en udmærket idé. Jeg har de samme spørgsmål her i forhold til det, som Anne Baastrup ... men også: Hvor bindende er de svar så, som man får af VISO? Hvor meget forpligter det kommunerne i forhold til de tilbud, de skal yde den enkelte borger, som har henvendt sig til VISO? Og skal der stadig væk være sådan en skelnen mellem, hvornår det er rådgivning, hvornår det er specialrådgivning, man får, også i forhold til de tilbud, der så kommer ud af det? For sådan, som jeg hører det, så bliver det jo ... så kan det i hvert fald blive en meget svær rolle, som VISO så skal til at have, ja, uanset hvor det ender i de scenarier, der kan komme.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Tak skal du have, René Skau Björnsson. Lone Dybkjær som den sidste i denne runde.

(ordret afskrift med forbehold for fejl og udeladelser).

Lone Dybkjær (RV):

Ja, tak og tak til ministeren. Jeg var jo ligesom Anne Baastrup meget bekymret for, hvad der skete i forbindelse med kommunalreformen, og jeg vil sige, at jeg synes faktisk, det er ret ... og skeptisk over for, om større kommuner nu nødvendigvis førte til bedre behandling af borgerne, og det synes jeg sådan set også man en række steder har set at det ikke nødvendigvis gør. Men læg det lidt til side lige nu.

Jeg synes, det var meget lovende, det, som ministeren sagde, og jeg vil meget håbe på, at ministeren ikke begynder at lave om på betalingsordninger eller noget som helst, sådan som det er antydnet i de skriftlige svar, vi har fået, før vi har haft denne her lidt bredere diskussion og også at der har været en diskussion med organisationerne – det hedder vel ikke DSI, men DH eller sådan et eller andet i vore dage? Hvad? DEH eller hvad? Ja, DH, det sagde jeg også. Det sagde jeg også. Nå, men skidt med det, det var bare praleri – at man simpelt hen ikke går ind i nogen af alle de forslag, ministeren var inde på, for så synes jeg, at situationen er totalt låst, og det ser jeg nødig, at den bliver på nuværende tidspunkt, for der er virkelig et behov for, at der sker noget. Jeg synes også, de tanker, ministeren har gjort sig, er gode. Det er jo en af fordelene ved, at man får en ny minister, at man ikke er så bundet af fortiden konkret, og det synes jeg godt jeg vil kvittere for.

Når det så er sagt, så synes jeg, at jeg ville spørge ministeren, om man ikke godt kunne forestille sig, at man også tog sådan et lidt bredere syn på det end bare VISO. Og med det mener jeg, at det, der er problemet, er jo, at når kommunerne ikke henvender sig, så er det ikke et spørgsmål, om det koster noget at henvende sig, men at det koster noget at få et råd. Det er jo der, problemet ligger. Så er det langt bedre ikke at henvende sig.

Det andet er, at medarbejderne i kommunerne jo er så pressede og pressede af besparelseskra, at de faktisk hverken har tid eller mulighed, for det får de ikke lov til, til faktisk at få en virkelig ordentlig – nu er det meget generelle vendinger, der er selvfølgelig kommuner, hvor det går udmærket, ikke, men der er sandelig også kommuner, hvor det bestemt ikke går udmærket; det tror jeg alle tilknyttet DH kan tilslutte sig – sådan at vi faktisk måske går ind i en bredere diskussion og siger: Hvad er så de faktiske forhold i hjerneindustrien, ikke bare VISO, men også i forhold til kommunerne?

Og det, som vi har været ude med, var jo, om vi ikke på en eller anden måde kunne iværksætte et kvalitetstjek af, hvordan det så er gået – og nu vil jeg bare koncentrere mig om det her område, som er VISO's område, altså handicapområdet, hvor det er min opfattelse, at der mange, mange steder er sket besparelser. Det er også det, vi har hørt fra nogle af organisationerne og sådan noget. Og derfor må man jo se det i en sammenhæng.

Vi kan jo have aldrig så fint et rådgivningssystem, vi vil. Det hjælper jo ikke en dyt, hvis ikke der er mulighed og ressourcer i kommunerne, medarbejdermæssigt og økonomisk, i forhold til de ting, der foreslås. Der er det selvfølgelig rigtigt, at det belaster lidt mindre med store dyre handicap i en større kommune end i en mindre, men det er jo ikke sådan, at det ikke belaster med de sparekra, der også er en del af regeringsaftalerne.

Det gider jeg ikke være polemisk med; jeg synes bare, det ville være rart at få en faktuel viden og altså et eller andet – så godt man nu kan – kvalitetstjek om, hvordan det er gået, og selvfølgelig meget gerne i samarbejde med organisationerne. Det er klart, det er også, fordi vi hører, at det ikke er gået godt alle steder i hvert fald; det er muligt, det er gået godt nogle steder, men i hvert fald ikke alle steder. Og hvordan er det så kommet til at spille sammen med de handicapråd, som vi også lavede som en del af konstruktionen for at sikre, at udviklingen ikke gik galt i de større kommuner?

Jeg mener ikke, det var kort, men jeg mener, det var relativt præcist.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

(ordret afskrift med forbehold for fejl og udeladelser).

Tak for det. Og jeg vil ikke kommentere på, om jeg synes, spørgsmålene var korte, men de var gode, og nu får ministeren lov til at svare.

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Med hensyn til betaling har jeg ikke forestillet mig at tage betaling, at kommunerne skulle betale. Jeg er lidt usikker på, men er det ikke sådan noget internt VISO-afregning? Jeg tror ikke, der er lavet noget ... (Anne Baastrup: *Vi stiller det som et skriftligt spørgsmål ...*). Ja, så vi får det afklaret. Jeg tror, det er, fordi det er udtrykt uklart, for det er der i hvert fald ikke lagt op til. For man kan jo alligevel sige, at ... kommunerne kunne jeg forestille mig ville sige: Hallo, vi synes, vi har betalt for det her allerede, ikke? Skal vi så til at betale igen? Plus, at hvis ikke der er for mange af dem, der henvender sig, så er det jo, som der også er blevet sagt, bare en måde at holde folk endnu mere væk. Så det ligger sådan set ikke i kortene. Og det er også omkring det der med, at ... ja, det var det ene og det andet spørgsmål fra Anne Baastrup.

Så med hensyn til borgerne og henvendelser, hvor altså, man kan sige, det, jeg sagde, var, at her og nu forestiller jeg mig, at der kan borgerne henvende sig og få en samtale, men på lidt længere sigt, og det, jeg vil snakke med organisationerne om, er, jamen altså, er det ikke forkert, at man har en instans, hvor begge henvender sig? For René Skau Björnsson spurgte: Jamen er det forpligtende, det råd, man får hos VISO? Nej, det er det jo ikke, fordi det er kommunerne, der har ansvaret. Så det er rådgivning, og det mener jeg også hele tiden har ligget i kortene. Men hvis nu man forestillede sig, at man havde en egentlig, altså ja, en brugerorganisation, der havde som opgave at rådgive borgerne, så ville der også mere klart stå, kan man sige, interesseorganisation, ikke? Altså borgernes, et sted, hvor de kunne henvende sig, fordi det er jo ... altså jeg synes, det bliver en uklar rådgivning, og derfor kan man jo også blive mere usikker som borger, kunne jeg forestille mig, når man henvender sig til VISO, hvor jeg egentlig synes, at det altså er to forskellige rådgivningsfunktioner, der er tale om, hvor det ikke er særlig hensigtsmæssigt, at de ligger samme sted.

Men jeg har ikke, altså, og jeg vil meget nødig, hvad skal man sige, konkretisere det ud over det, uden at KL og DSI og andre er med inde i billedet – og selvfølgelig så også løbende orienterer. Men ligesom at sige: Ja, hvis vi er enige om, at det ikke er den mest hensigtsmæssige model, det her, hvordan kan man så gøre det anderledes? Og så kan jeg ligesom se de her problemer, jeg pegede på, med visitationen og så også med, at det er to forskellige behov, som er hos henholdsvis kommunen og borgeren, ikke? For jeg tror, at, man kunne sige, selv hvis borgerne kunne henvende sig fuldstændig frit uden visitation, så er det ikke sikkert, at de ville opleve, at de fik deres behov dækket, fordi VISO, når de snakker med borgeren, jo hele tiden skal sidde med det i baghovedet: Vi skal også snakke med kommunen. Og det kan godt være, at det ikke er rigtigt, men jeg mener i hvert fald, at det er noget af det, der er brug for at få set nærmere på: Hvad er det for behov, man har som bruger, som borger, og hvordan bliver det behov tilgodeset som rådgivning? Det er jo selvfølgelig også borgerens behov, at kommunen får så god en rådgivning som muligt.

Og Lone Dybkjær, det var også det med betalingsordningerne, som så altså ikke ligger i kortene.

Det, René Skau Björnsson siger omkring socialrådgiverne, og det, Lone Dybkjær siger omkring presset ude i kommunerne, der var lidt et sammenfald, hvor man kan sige, at ja, og det taler i virkeligheden også for, at VISO jo er med til også at fastholde nogle medarbejdere. René siger det her med, at jamen nogle af dem med ekspertviden er på vej væk. Det har jeg heldigvis ikke hørt, men derfor er det jo ... jeg betvivler selvfølgelig ikke, at det kan være rigtigt, men hvor jeg har den oplevelse, at VISO netop er med til at fastholde nogle af dem, som måske ellers var forsvundet, fordi det jo et eller andet sted er med til at betale deres løn eller sikre, at de ikke bliver skåret ned i

(ordret afskrift med forbehold for fejl og udeladelser).

kommunerne. Så på den måde, kan man sige, er VISO også med til at fastholde en ekspertviden, selv om der har været for få kunder i butikken.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Så siger jeg tak til ministeren. Og vi går nu videre med de næste tre. Orla Hav som den første, værsgo.

Orla Hav (S):

Allerførst vil jeg gerne have lov at sige tak for den åbenhed, som ministeren møder med i sin redegørelse her. Jeg synes, det er klædeligt, for jeg kan jo ikke lade være med at nævne, at lige præcis denne her diskussion jo foregik meget åbent forud for kommunalreformen. Der blev hejst alle de advarselsslamper om, at her har vi altså med en sprød konstruktion at gøre, hvor faglighed betyder ganske, ganske meget. Og vores frygt er jo, at den faglighed afvikles, i kraft af at dygtige medarbejdere, som har stor indsigt på det her område, jo ikke vil sidde i halve og hele år og vente på, at der kommer en kunde i butikken, fordi vi har fået lavet en adgangsvej til systemet, der er så besværlig, at man ikke kommer til at se dem, man har forstand på, i butikken. Undskyld mig udtrykket med butikken.

Indgår det i ministerens overvejelser, at det, man fik lavet med kommunalreformen, var i langt højere grad en økonomistyringsmodel på det her område, at ændre på den økonomistyringsmodel? For et er, at det koster penge at få råd fra VISO, fint nok med det, men det, der for alvor koster penge, er jo de foranstaltninger, man skal sætte i værk – det er jo de foranstaltninger, man skal sætte i værk, det er jo dem, der for alvor koster penge efterfølgende. Og her er der jo en bane, hvor man i en presset økonomi meget nemt kommer til at tage de økonomiske hensyn forud for de faglige hensyn, der er nødvendige. Så agter ministeren også at inddrage, skal vi sige, de økonomiske, forkerte incitament, der er indbygget i den her model, til at få modellen til at fungere?

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Tak til Orla Hav. Så er det Mette Frederiksen, værsgo.

Mette Frederiksen (S):

Det bliver lidt i forlængelse af Orla Havs kommentar, for jeg vil sådan set også gerne kvittere for den åbenhed eller imødekommenhed, som ministeren udviser. Jeg er ikke sikker på, at jeg forstår svaret i anden runde, men det kan vi måske så vende tilbage til.

Men der er jo et eller andet forstemmende over, at stort set alle de problemer, der findes i VISO i dag, ikke alene blev sagt, men skrevet og beskrevet i nærmest uendelige mængder af papir og materiale op til kommunalreformen. Der er jo noget forstemmende over, at lige præcis mennesker med så særlige behov, som den her gruppe repræsenterer, at det er dem, der skal være genstand for sådan eksperimenter i ministerier, og at man ikke bare kan prøve at lytte til de indsigelser, der er, i stedet for at sætte tingene i gang og så så kort tid efter stort set erkende alle de problemer, som sådan set var optegnet på forhånd. Når det er sagt, så må vi jo så i gang med at se, om vi kan få rettet op på de problemer, der er.

Jeg har behov for at forstå helt klart, hvad det er, ministeren mener, når ministeren siger, at alle skal kunne henvende sig. Betyder det, at visitationen via kommunerne bortfalder? Og betyder det, at alle, ligegyldig om det er højt specialiserede behov eller ej, har adgang til VISO? Altså, hvad betyder den definition, at alle skal kunne henvende sig? Og betyder det, som jeg hører ministeren i anden omgang sige, at man har adgang til en samtale, og at det, at alle skal kunne henvende sig til VISO, betyder en samtale og ikke rådgivning? Så gerne en klar definition af både, hvem er alle, og hvad er omfanget af den mulighed, som ministeren lægger op til?

(ordret afskrift med forbehold for fejl og udeladelser).

Så vil jeg sige, at jeg tror, det er vigtigt at have fokus på to grundlæggende problemstillinger, dels de konstruktionsfejl – det er ministerens betegnelse – men i lige så høj grad det, som Lone Dybkjær og andre har været inde på: den økonomiske virkelighed, der omgiver det her område. For det, vi oplever, det, vi hører, det, vi får efterretninger om, er, at der sker en afspecialisering i det hele taget, ikke kun på rådgivningsområdet, men også på undervisningsområdet, også på, kan man sige, hele den måde, arbejdet med de forskellige målgrupper foregår på. Altså, sagt med andre ord: Børn, unge, voksne bliver hjemtaget fra tidligere amtslige institutioner til kommunale institutioner, der slet ikke har den ekspertise og kompetence, der skal til.

Så der er noget, der tyder på, at der sker en afspecialisering i det hele taget. Og der tror jeg, det vil være klogt at lade VISO indgå i den overordnede diskussion og ikke kun gøre det til et spørgsmål om VISO, for så ender vi med at have fokus på et område, der er vigtigt, men slet ikke have det tilstrækkelige fokus, der er nødvendigt.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Tak til Mette Frederiksen. Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Ja, ministeren svarede ikke på et spørgsmål, som jeg stillede, og det er: I svaret på spørgsmål 3 står der, at det er »aftalt med de kommunale parter, at de penge, som ikke bliver brugt, bliver tilbageført til kommunerne«. Og så er det, jeg siger, når man nu i de forskellige netværk i VISO – for det er jo ikke et stort kontor, vel? Det er jo en hel masse mennesker, der sidder rundt omkring – har brugt 144,7 mio. kr., skal man så nedsætte har ministeren – altså, det her svar – planer om at nedsætte antallet af netværkspersoner ud fra en forventning om, at de ikke bliver brugt, og ud fra en forventning om, at kommunerne så skal have de penge? Altså, det er simpelt hen bare for at forstå den del af det her svar, og jeg kommer med et skriftligt spørgsmål på det andet.

Og så, nu skal vi jo passe på, at vi ikke maler hinanden op i et hjørne, og jeg synes, det er en rigtig, rigtig god idé, at ministeren er så imødekommende over for, at folk kan henvende sig og få rådgivning, og at man ikke skal ydmyge sig selv for at fortælle, hvor speciel man er. Og jeg kan også godt se det der med, at hvis man både skal rådgive myndigheder og privatpersoner, så kan man godt blive lidt skizofren. Men mit problem er: Hvem skal så? Hvordan kan vi sikre den der specielle faglighed, hvis man ikke får ret mange henvendelser på et bestemt område? Altså, hvis man ikke bruger sin faglighed, så forvitrer den. Det er det ene.

Og det andet er, at de netværkspersoner, som VISO jo består af, jo er fag-fagfolk, som jo i og for sig er ligeglade med, om det er kommunen, eller det er en borger, de skal hjælpe; de vil bare gøre det rigtige, komme med det rigtige tilbud, altså beskrivelsen af det rigtige tilbud, og har ikke den der juristede holdning til, om det er en myndighed, som så efterfølgende skal betale for det, når institutionen skal i gang med at betales, ikke? Så jeg ville godt have, at ministeren sådan overvejede lidt: Hvordan sikrer vi fag-fagligheden hos de folk, således at den ikke forvitrer?

Og jeg forstår godt ministerens ønske om, at man skal have splittet det op, men jeg kan godt blive bekymret for, at det, som Mette Frederiksen også sagde, at så forsvinder det hele, og så bliver alt sådan lidt ligegyldigt. I dag oplever vi institutioner, hvor børn med autisme og DAMP og udadreagerende reaktion osv. kommer i samme institution. Altså, vi oplever simpelt hen, at al den der specialisering, som man har brugt op gennem 1980'erne og 1990'erne og er blevet rigtig god til, forsvinder. Det er altså et meget stort problem for de mennesker, der rammes af det.

Jeg vil meget gerne være med til en nye socialreform, for det var jo i virkeligheden en socialreform, vi lavede i strukturreformen.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

(ordret afskrift med forbehold for fejl og udeladelser).

Tak til Anne Baastrup. Så kom der lidt i posen til ministeren igen, værsgo.

Vi tager kun tre spørgsmål ad gangen; så kommer Lone Dybkjær ind, når det bliver hendes tur.
(Lydudfald).

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Det er godt, jeg har dig til at tage dig af mig.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Ja, det kunne jo være, ministeren sagde noget klogt, vi skulle have på bånd.

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Pengene er jo fordelt her i 2008, og der er jo ingen planer om at skære ned på antallet af personer. Tværtimod går alle bestræbelser jo ud på at få dem brugt. Der er blevet holdt møde med alle kommuner, og jeg tror, at det efterhånden kun er fire kommuner, der ikke har været i kontakt med VISO. Så det vil sige, at kendskabet breder sig, og det er jo selvfølgelig det, det går ud på, hvis der er behov, og det vil der selvfølgelig være, for at rådgive kommunerne.

Med hensyn til om fagligheden forvitrer, kan man sige: Jamen en del af de netværkspersoner, der indgår i netværket, er jo nogle, der arbejder på institutioner, og de får jo brugt deres faglighed under alle omstændigheder gennem deres arbejde. Så er der nogle, der er på videntcentre, men der er jo ikke oprettet nogen nye, så vidt jeg husker, i den her forbindelse. Og så er der dem, der sidderovre i Odense på den centrale VISO-enhed. Der kan man sige, at der kunne man tilføre nye opgaver med det, jeg foreslog, altså, at man i højere grad tog ud og var med til at bistå kommunerne i selv også at udvikle den her viden.

I øvrigt var jeg sammen med Palle Lund fra Servicestyrelsen på Langeland forleden dag, hvor de har meget sammensatte og komplicerede problemer, hvor vi faktisk talte om den mulighed også, at VISO ... at man behøvede ikke at betragte problemer som enkeltpersoner; det kan også være et kompleks af problemer, hvordan man får løst det. Det var i hvert fald noget, man lige ville tale videre med Langeland om, som var meget belastet.

Så jeg vil sige, at under alle omstændigheder oplever jeg, at VISO har bidraget til, at den der ekspertise ikke er forvitret. Og jeg tror da altså, at det, der er målet, jo er, at man får opbygget en stærk landsdækkende enhed, hvor man i langt højere grad kan sige, jamen hvis man bor i den ene ende af landet, så er al den ekspertviden, der er, tilgængelig. Før var det jo i højere grad sådan, at det var i det amt, man boede. Og sådan som jeg har fået indtryk af i forarbejdet til VISO, jamen så var der egentlig tradition for og også temmelig forskellige traditioner for, hvor man lagde vægten i specialrådgivningen; om det var Nordjyllands Amt eller Århus Amt. Og den, hvad skal man sige, regionale forskel i amternes rådgivning, der, kunne man sige, ville det blive forbedret, hvis vi kom ud over det og fik mere den her, sådan at man kunne få den samme hjælp, uanset hvor i landet man boede.

Og til Orla Hav, ja, men der har jeg svaret egentlig på det første, det her med dygtige medarbejdere, der ikke gider sidde og vente på, at der er nogen, der kommer og bruger dem, med, at jamen alt andet lige mener jeg, at det her er med til at fastholde dem, fordi det giver dem mulighed for at bruge deres erfaring, og det skal så selvfølgelig helst forbedres.

Så er der hele det der spørgsmål om, hvilke foranstaltninger kommunen sætter i værk, som også andre har været inde på. Der kan man sige, jamen der er der jo et system, hvor vi har en anke, hvor man siger, at der er nogle retningslinjer i lovgivningen, og når det gælder om fortolkning af den lovgivning, så har man de sociale nævn og Ankestyrelsen, og det vil jo gælde under alle omstændigheder. Det er jo det system, man har brugt – VISO eller ikke VISO.

Så er der spørgsmålet om, hvem der kan henvende sig, og hvad rådgivning man kan få. Der skelner jeg mellem inden for de givne rammer her og nu, og så det, man kan sige, når vi laver

(ordret afskrift med forbehold for fejl og udeladelser).

rammerne om, hvor jeg synes, målet er, at alle skal kunne henvende sig uden visitation. Det må være målet, for jeg synes, det på alle måder virker forsinkende og bureaukratisk og holder folk væk osv. osv. Men i den situation, hvor alle kan henvende sig uden visitation, hvad enten det er borgere eller det er kommuner, der er det, jeg siger, at der kunne jeg så forestille mig, at det skal forbindes med, at man deler det op, sådan at man ikke har samme indgang, fordi det er forskellige behov. Den borger, der har nogle problemer – det er ikke uden videre samme behov for rådgivning, man har, som den kommune, der henvender sig, men at det er målet, at man kan henvende sig.

Sådan er rammerne jo ikke i dag, men inden for de rammer vil jeg godt tilkendegive altså at være mere rummelig over for kommunerne og også være mere rummelig over for borgerne og i den her forstand, at man inden for de her rammer siger: Jamen der skal være mulighed for at få en samtale. Det vil jo så blive defineret som en visitationssamtale, for det er det, rammerne siger i dag, altså, at der skal foregå en visitation. Men i og med at man snakker med en fra netværket, der har kendskab – det vil selvfølgelig være en, der har kendskab til det problemfelt, man spørger inden for – så vil det jo også få den der karakter af rådgivning, og man vil også nemmere blive sendt videre. Det er jeg ret overbevist om.

Så det er det, man kan sige, man kan gøre her og nu, i morgen, inden for de her rammer, vi har, og så arbejde videre ud fra et system uden visitation.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Vi siger tak til ministeren. Så går vi videre. Og så skal jeg bede medlemmerne om at være rummelige for korte spørgsmål af hensyn til tiden, fordi ministeren jo som sagt skal i salen. René Skau Björnsson, værsgo.

René Skau Björnsson (S):

Ja tak. Jeg synes jo stadig væk eller i endnu højere grad, at det er meget uklart, hvad det er ministeren mener VISO's rolle skal være, og hvilket ansvar de har. Altså, jeg vil jo mene, at det må være den samme rådgivning, det samme behov, kommunen og borgere har, i forhold til hvad er det for et tilbud, der peges på; hvad er det, man ønsker. Og sådan som jeg ser det, så må VISO jo ønske, at borgeren får det bedst mulige tilbud, at de får den bedst mulige rådgivning, at der er den størst mulige faglighed, og også, at der er en afvejning i forholdet mellem det tilbud, der gives, og så den økonomi, der ligger i det.

Derfor, hvis ministeren fortsætter ad den vej, som jeg synes, hun er inde på, så ender vi jo med et VISO, der reelt ikke har nogen kompetence, eller hvor det ikke betyder noget, hvad VISO siger, men det er bare et eller andet informationsorgan for borgere med et handicap. Men jeg håber, ministeren vil sige, at jeg tager fuldstændig fejl.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Tak til René Skau Björnsson. Så er det Lone Dybkjær, værsgo.

Lone Dybkjær (RV):

Ja tak. Jeg skal lade være med at sige alt for meget om »hvad sagde vi?«. Men mere sige, at det, der var meningen med kommunerne, jo var, at det helst skulle være velfærd for alle, men i hvert fald velfærd for flere end det tidligere system. Og det er ikke oplevelsen, at det er blevet det.

Så, René Skau Björnsson, det vil jeg også sige: Hvorfor kan man ikke blande det sammen? Altså, er det meningen, at vi pludselig skal have en interesseorganisation? Det forstår jeg ikke, for rådet bør jo være det samme – i princippet. Det kan godt være, at detaljeringsgraden ikke er den sammen, men i princippet burde det overordnede råd, hvad enten det blev givet til kommunerne

(ordret afskrift med forbehold for fejl og udeladelser).

eller til borgeren, være det samme. Og i forvejen har vi ikke for mange ressourcer, så spørgsmålet er, om man ikke godt kan køre videre med ét system, selv om det er samme henvendelse.

Det får mig til at sige, da det er lidt uklart – og det synes jeg er fint, i den forstand at jeg så går ud fra, at det er en frugtbar uklarhed, at ministeren ikke har låst sig fast – om ministeren vil love at komme tilbage, inden ministeren gør alt for mange dramatiske ændringer. Jeg synes, det er helt fint, at man prøver at sige, at borgerne nu må prøve at henvende sig, og så ser vi, hvad det er, hvis det er det, ministeren vil, men ikke i øvrigt ikke ændre på systemet, hvad enten det er penge eller sådan noget?

Så svarede ministeren jo ikke på ... jo, og så vil jeg så sige, at når ministeren – og det gjorde den tidligere regeringen også, som altså er den samme regering, om man så må sige – henviste til, at jamen vi har jo de sociale nævn, og vi har Ankestyrelsen, så synes jeg virkelig også, vi bliver nødt til at diskutere de sociale nævn og Ankestyrelsen. Vi har bundet fantastisk meget op på klagesystemet. Det er ligesom det svar, vi hele tiden fik, dengang vi diskuterede det, før ministerens tid: Jamen vi har jo de sociale nævn, og vi har jo Ankestyrelsen. Sig mig lige engang: Hvor meget i borgernes interesser er det system? Og hvor meget i systemets interesser er det system? Og det synes jeg også, jeg siger ikke, vi skal tage drøftelsen nu, men det bliver vi dog nødt til også at tage, om vi i virkeligheden har tilgodeset borgerne med det her system, og om det er så frygtelig uafhængigt af selve det underliggende system, som det jo på en eller anden måde kommer fra, hvordan vi end vender og drejer det.

Og det sidste, jeg vil spørge om, for det svarede ministeren ikke på. er: Hvad siger ministeren til, at vi også får et kvalitetstjek – ved hjælp af organisationerne om ikke andet? Hvordan er det faktisk gået på det her område? Det kan jo godt være, at vi tror, det er gået værre, end det er. Det tror jeg sådan set ikke. Men at få et kvalitetstjek af, hvordan det er gået borgerne, ikke systemet.

Og det er igen, fordi jeg oplever, at du har nogle medarbejdere, der er udsat. Lad mig så sige det pænt, der er jo både gode og dårlige medarbejdere, men der er altså også medarbejdere i hvert fald, der er udsat for nogle besparelseskra, som betyder, at de ikke kan give de bedste tilbud. Om de så ved det eller ej, ved jeg ikke, men altså, det er der. Og så hjælper det jo ikke meget, at de bedste tilbud eksisterer, hvis borgeren ikke får dem. Og kan ministeren ikke på en eller anden måde tænke ind, hvordan vi kan lave sådan et, hvad jeg vil kalde et banalt kvalitetstjek? Der er trods alt gået et år, hvor det har fungeret. Der er mange rygter om, at det ikke fungerer, masser af steder fungerer det overhovedet ikke, men lad os dog prøve at få det kvalitetstjek, inden vi laver fuldstændig om på systemet igen.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Tak til Lone Dybkjær. Så er det Orla Hav, og kan du gøre det kortere, så kommer jeg ikke efter dig.

Orla Hav (S):

Det gør du jo alligevel. Jeg er nødt til at sige, at det trigger mig lidt, den måde, vi taler om rådgivning i det her system på, som om det er sådan ét råd, der skal gives en gang for alle. De allerallerfleste af de her forløb er jo livslange forløb, hvor nogle kloge fagfolk skal være med på sidelinjen for at rådgive og vejlede.

Min store bekymring nu og tidligere er gået på, at de bæredygtige enheder, man har satset på, ikke har den fornødne bæredygtighed. Vil ministeren kompensere for det i den åbenhed i forhold til den misere, vi sidder i på nuværende tidspunkt, og udveksle synspunkter om at få det gjort bedre?

Jeg skal bare gøre opmærksom på, at forskellen på den mindste og den største kommune derhjemme blev større med kommunalreformen, og det borger jo ikke for, at kommunerne under et er blevet bedre rustet til at løse den her opgave – og så samtidig med at kommunernes økonomiske

(ordret afskrift med forbehold for fejl og udeladelser).

virkelighed er en ganske barsk øvelse, og hvor de specialiserede ikke har særlig stor plads i forhold til det almene.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Tak til Orla Hav. Og så gør jeg det, at jeg tager Anne Baastrup med, for at se, om vi måske kan slutte af her.

Anne Baastrup (SF):

Ja, men så vil jeg så bare meddele, at jeg godt vil have det på skrift, at du siger, at de 144,7 mio. kr., der er sendt ud til VISO, ikke skal tilbage, selv om du har skrevet det i et skriftligt svar. Altså, jeg forstår simpelt hen ikke, hvad det er, du siger. Men nu skal vi jo ikke afslutte det med surhed.

Jeg vil så også bare godt gøre dig opmærksom på, at det, du i virkeligheden siger med den der, at borgerne skal have adgang til at have, om det er en samtale eller det er reel rådgivning, sådan som Orla Hav sagde, det synes jeg er en speciel diskussion, men er det så en privatisering? Er det så handicaporganisationerne, der skal ind og være dem, der giver rådgivning, sådan som de i virkeligheden allerede er i gang nu, fordi folk ikke får anden kvalificeret rådgivning? Er det det, du i virkeligheden tænker på? Eller hvordan vil du lave den der opsplittning, at de netværkspersoner, som VISO har i dag, de skal kun rådgive myndighederne, og de borgerhenvendelser, hvor man ikke mener, man kan få hjælp i kommunen, at det er så handicaporganisationerne? Hvordan vil du lave den der sikkerhed for, at der er en faglighed?

Det er selvfølgelig dunkelt tænkt, og jeg synes, det er okay, du kommer med og fortæller os om, at du er gået i gang, det synes jeg er helt fint; ingen kritik af det, men i hvilken retning skal det gå? Det synes jeg kunne være meget sjovt at få at vide.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Tak til Anne Baastrup. Skal vi høre, om ministeren vil sende et lille brev?

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Ja. Jamen med hensyn til den der opsplittning eller forskellige behov, som jeg siger, for det er jo det, der er det interessante, det er jo: Hvad er behovene, og hvordan tilgodeser vi det? – jamen altså, så er jeg åben. Jeg kan bare konstatere ligesom andre, at det ikke fungerer optimalt i forhold til de kræfter og ressourcer, der er puttet ind i det. Og det kunne så være, hvad skal man sige, en af de ting, man skulle undersøge, det er: Er det en fejlkonstruktion?

Men hvis det ikke er det, så skal det selvfølgelig ikke laves om, sagt både til René Skau Björnsson og Anne Baastrup og Lone Dybkjær. Og selvfølgelig kommer jeg ikke pludselig med en eller anden fiks og færdig model, for det er jo en fælles interesse i, hvordan vi får det her til at fungere bedst muligt. Så det er en del af den proces, der skal være, der skal finde ud af, hvordan vi gør det bedst muligt.

Så omkring, som Orla Hav siger: Jamen altså, der er forskel på kommunerne. Og det er jo rigtigt, og det er jo en af de store udfordringer. Altså, når vi snakker det her område, så kunne man jo håbe på, netop at VISO kunne bidrage til, som jeg også sagde, at der kom et endnu mere ensartet niveau, at man altså både i højere grad fik den samme viden i alle kommuner og også, at når man ikke selv kunne løse et problem, jamen så kunne borgeren sådan set være ligeglad med, i hvilken kommune han eller hun boede, fordi så var der altid, det var det samme sted, man henvendte sig, og man blev sendt videre til.

Og med hensyn til de sociale nævn og Ankestyrelsen, jamen så, hvis de træffer nogle afgørelser, man ikke bryder sig om, så er det jo ikke deres fejl, om jeg så må sige; så er det jo, fordi det grundlag, de har at træffe afgørelserne på, lovgivningen, ikke er god nok. Det er jo på samme

(ordret afskrift med forbehold for fejl og udeladelser).

måde med rigtige domstole, hvor man kan sige: Jamen hvis man synes, domstolene træffer en forkert beslutning, så er det jo et signal om, at så må man gå ind og lave loven om, så de træffer en anden beslutning næste gang. På samme måde er det jo med de sociale nævn, at hvis man synes, det er en forkert beslutning, så er det, fordi loven er forkert. Så på den måde kan man sige, at så får vi jo et grundlag for at diskutere: Jamen hov, var den afgørelse, der nu bliver truffet, i virkeligheden i overensstemmelse med det, der var vores hensigt, da vi lavede loven?

Men jeg mener, det er i borgerens interesse, at man har en instans, som er fælles for alle, uanset hvor de bor, så man ikke bare er overladt til en kommunes vurdering, at man har en uvildig instans at gå til.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Tak til ministeren. Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg er helt med på, at du gerne vil gøre det kort, for ministeren skal i salen, ikke? Men det er jo stort og kompliceret. Jeg må bare konstatere, at jeg har nu to eller tre gange – to gange vel kun – spurgt, om ministeren var indstillet på at diskutere et kvalitetstjek på, hvordan udviklingen har været på det her område. Og det synes jeg er ret vigtigt for den videre diskussion.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Så gør vi det, at jeg simpelt hen giver ordet til ministeren med det samme, for så kan ministeren ikke nå at glemme spørgsmålet. Værsgo.

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Nej, undskyld. Det jeg ville have sagt, er, at udviklingsrådene jo skal lave, er det hvert år? – sådan nogle redegørelser, hvor de tager et bestemt område. Og det, de skal se på, er faktisk handicap. Det, de er i gang med at se på nu, er at lave et kvalitetstjek på handicapområdet og med særlig vægt også på afspecialisering. Og der, forestiller jeg mig, kan vi så se, hvad den viser, men jeg forestiller mig jo også, at hele den her proces jo indebærer en slags kvalitetstjek, fordi det jo indebærer en vurdering af: Jamen er de behov, der er, også bliver de tilgodeset?

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Det var ministerens svar. Anne Baastrup, der var en lille kort bemærkning?

Anne Baastrup (SF):

Jamen jeg synes bare, vi skal blive enige om, at det her er starten på en samtale om, hvordan det er gået med hele handicapområdet. For vi var meget, meget sure på hinanden, dengang din regering lavede socialreformen og strukturreformen, så derfor var der ikke det der samarbejde, der sådan kunne føre frem til, at ministeren overhovedet ville høre på, hvad vi sagde – og vi var faktisk nogle, der vidste noget mere om, hvad der ville ske. Nu står vi i denne her situation, men hvis det er sådan, at du vil være med på, at vi ruller tilbage, forstået på den måde, at vi begynder at snakke om, hvad det er, der skal være det rigtige, så kan du altid komme til SF – Ama'r!

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Og vi skal lige huske mikrofonen, Anne. Og det var ikke mere indviklet, end at jeg tør tage Mette Frederiksen med.

Mette Frederiksen (S):

(ordret afskrift med forbehold for fejl og udeladelser).

Jamen det er bare kort, for det er ofte en fordel, når man går ud fra et samråd, at der ligesom er blevet bragt klarhed over et område. Der må jeg så sige, at det mener jeg på ingen som helst måde er opfyldt i dag. Jeg synes, det står fuldstændig uklart, hvad det er ministeren forventer der skal ske omkring VISO. Så kan man selvfølgelig godt – Anne Bastrup er jo et meget venligt og imødekommende menneske og det er på mange måder dejligt – så kan man jo godt vælge at kvittere for, at ministeren ligesom lægger op til studiekreds, og nu skal vi også til at i gang.

Man kunne også vælge at sige, at de problemer, der er omkring VISO, altså ikke er opstået her i år 2008; de har været undervejs længe. De er blevet påtalt mange gange fra mange forskellige steder, og jeg synes måske – for nu at skrue bissen bare en lille smule på – at det er lidt utilstrækkeligt, at ministeren kun i dag kan byde ind med så løse formuleringer og så løse tanker, som vi har hørt i dag. Der er i hvert fald intet, der indikerer, at der bliver rettet op på problemerne i VISO inden for en overskuelig fremtid. Og problemet med det er jo ikke den politiske proces på Christiansborg; det er, at vi har nogle mennesker med alvorlige, højt specialiseret handicap, der i dag ikke får den rådgivning, der skal til, for at de kan leve et ordentligt liv i Danmark.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Det var dejligt; det var også ved at blive lidt for sødt. Værsgo til ministeren.

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jamen jeg oplever det også, som at det her selvfølgelig er udtryk for, at det her er noget, vi skal samarbejde om, og det vil jeg se frem til.

Udvalgsformanden (Christian H. Hansen, DF):

Så siger jeg tak til ministeren. Der er ikke flere, der har ønsket at stille spørgsmål. Jeg betragter samrådet som afsluttet? Det er afsluttet.

Jeg skal sige tak til tilhørerne for god ro og orden, tak til pressen. Jeg gør opmærksom på, at der er udvalgs møde i morgen igen kl. 10.15. Tak.

SLUT